

Voorontwerp Wet modernisering pandrecht en cessie Dubbel Toekomstige vorderingen verpandbaar

Dit is een reactie van mr N.F. Barthel op het voorontwerp, ingediend op 7 februari 2026.

Inleiding

Dat de banksector een goed functionerend lobby-systeem heeft en gehoor vindt bij ons parlement, lijkt een gerechtvaardigde conclusie die volgt uit de memorie van toelichting op het voorontwerp van de Wet Modernisering Pandrecht en Cessie¹.

Het verouderde papieren registratiesysteem wordt vervangen door een digitaal systeem wat circa € 1 MIO per jaar aan kostenbesparing voor de belastingdienst oplevert en dat is een goede zaak; de artikelen 3:94 lid 3 BW, 3:237 lid 1 BW en 3:239 lid 1 BW worden ook aangepast.

Daarnaast wordt artikel 3:239 lid 1 BW de laatste zin afgeschaft die luidt:

‘mits dit recht op het tijdstip van de vestiging van het pandrecht reeds bestaat of rechtstreeks zal worden verkregen uit een dan reeds bestaande rechtsverhouding’.

Het argument dat wordt gehanteerd is dat de voorgestelde maatregelen dienen om het MKB beter te kunnen financieren en om een level playing field te creëren voor alle kredietverstrekkers. Wat ik mij afvraag, is of dit niet gelegenheidsargumenten zijn, die de banksector en andere kredietverstrekkers al jaren met succes gebruiken in een ander onderliggend gevecht met curatoren.

De bankier versus de curator

Het was altijd al een doorn in het oog van de banksector dat curatoren de door hun geëiste zekerheden in twijfel trokken. Een jarenlange lobby van de banksector heeft ertoe geleid dat de positie van de banksector versus de positie van de curatoren namens de ‘gezamenlijke crediteuren’, fors is versterkt. Het is een gevecht wat de banksector beter beheerst dan de curatoren.

Het verpandingsverbod

De laatste overwinning van de banksector op de curatoren was de Wet opheffing verpandingsverboden. Op 1 juli 2025 werd deze wet van kracht. Tot die tijd was het mogelijk om een verbod op te nemen dat vorderingen verpand konden worden. De banken hadden dan geen vat op die vorderingen. De argumenten van de banksector waren *grosso modo* dezelfde als bij het voorontwerp Wet Modernisering Pandrecht en Cessie. Dat argument luidde: ‘Het MKB heeft kredieten nodig en dat proces wordt belemmerd door verpandingsverboden’.

INSOLAD wees al op 20 augustus 2018 in een brief aan de Minister dat ook deze Wet opheffing verpandingsverboden, die pas 7 jaar later werd ingevoerd, zou bijdragen aan het lege boedeldebat binnen de afwikkeling van faillissementen door curatoren.

¹ Wet tot wijziging van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek in verband met het actualiseren van de registratie van onderhandse akten en het stil verpanden en stil cederen van toekomstige vorderingen (Wet modernisering pandrecht en cessie) (KetenID WGK027256)

Lege boedel-problematiek

Aannemelijk lijkt dat het Voorontwerp tot een verdere uitholling van faillissementsboedels zal leiden. Immers, waar voorheen in faillissement nog handelsvorderingen in de boedel zouden vallen die onoverdraagbaar en onverpandbaar zijn, zal dit na invoering van het Voorontwerp niet (veel) meer voorkomen. Anderzijds worden er meer taken en verantwoordelijkheden bij de curator neergelegd (zoals bijvoorbeeld de 'fraudesignalerende taak' van de curator, per 1 juli 2017 ingevoerd met de Wet versterking positie curator (Stb. 2017, 124)), terwijl de financiële dekking voor die werkzaamheden dus afneemt. Dit komt de bestaande situatie niet ten goede. INSOLAD onderstreept andermaal dat voortgang bij de WCO III is geboden om deze problematiek te adresseren.

**Staatsblad
van het Koninkrijk der Nederlanden**



Jaargang 2025

92

Besluit van 31 maart 2025 tot vaststelling van het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet opheffing verpandingsverboden [KetenID WGK009006]

Wij Willem-Alexander, bij de gratie Gods, Koning der Nederlanden, Prins van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, T.H.D. Struycken, van 25 maart 2025, directie Wetgeving en Juridische Zaken, nr. 6264144;

Gelet op artikel III van de Wet opheffing verpandingsverboden;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Enig artikel

De Wet opheffing verpandingsverboden treedt in werking met ingang van 1 juli 2025.

Onze Minister van Justitie en Veiligheid is belast met de uitvoering van dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting dat in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 31 maart 2025

Willem-Alexander

De Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,
T.H.D. Struycken

Uitgegeven de negende april 2025

De Minister van Justitie en Veiligheid,
D.M. van Weel

De wetgever luisterde uiteindelijk naar de argumenten van de banksector en die lege boedelproblematiek werd nog meer realiteit. Met het huidige voorontwerp wordt die lege boedelproblematiek enkel vergroot. Of het MKB met al deze maatregelen is gebaat, vraag ik mij af. De banksector is in elk geval de grote winnaar en dat is te danken aan hun perfecte lobby. Die lobbykracht is een kwaliteit die de banksector mee moet worden gegeven.

Het gevecht tussen de banksector en de curatoren is overigens niet van vandaag, maar woedt al een kwart eeuw, en lijkt een meer plausibele reden voor het schrappen van de laatste zin van artikel 3:239 lid 1 BW, dan het argument dat het doel van deze wet is: het MKB te hulp schieten met meer financieringsruimte.

Terug naar 2001, een kwart eeuw geleden tot 2026 (in vogelvlucht) Kettingpapier en (stille) pandrechten op vorderingen

Vele jaren geleden in de tijd dat een printer nog kettingpapier had, moest het pandrecht op vorderingen (handelsdebiteuren) via pandlijsten met naam | adres | woonplaats | telefoonnummer | bedrag | facturen & factuurnummers door de MKB-er aan de bank worden verstrekt. De bankmedewerker stapte vervolgens met de lijst(en) in de hand op de fiets naar de Belastingdienst en liet daar een stempel plaatsen en na registratie waren die vorderingen aan de bank (stil) verpand.

Verzamelpandakte

Later of meer recent in de tijd, na vele jaren van intensieve en succesvolle lobby door de banksector, was de Hoge Raad eindelijk overtuigd door de visie van de banksector en kwam de zogenaamde ‘verzamelpandakte’.

Dat maakte het leven voor de banksector een stuk eenvoudiger, want de bank hoefde nu niet al die lijsten met kettingpapier op de fiets naar de belastingdienst te brengen. Nu werd het mogelijk om alle vorderingen, die al bestonden (de kettingpapiervorderingen) of de toekomstige vorderingen voortvloeiend uit een bestaande rechtsverhouding (bijvoorbeeld toekomstige huurtermijnen, te verpanden. Dat werden dus vijf briefjes per week en dat 52 weken lang, allen identiek, behalve de datum die behoeften te worden geregistreerd.

Dat weekeinde of die dag tussen (of van) registratie en verpanding

Het systeem van verpanding was dus bijna sluitend behalve vorderingen die niet voortvloeiden uit bestaande rechtsverhoudingen en waarbij de factuur niet al verstuurd was. Het klinkt moeilijk, maar het is tamelijk eenvoudig. De betreft feitelijk de zogenaamde ‘pin-betalingen’.

Pinnen voor de I-phone 17 of toch de Samsung, nee, toch

Een ‘dubbel’ toekomstige vordering is een vordering die (vrij vertaald) qua tijdsperiode te ‘snel’ gaat om te verpanden. Een voorbeeld.

Hugo wil een nieuwe i-phone en staat bij CoolBlue om een telefoon uit te zoeken. Hij wordt goed geholpen. Maar nee, Hugo denkt opeens aan de PlayStation 5 en loopt naar Mediamarkt en daar wordt het product uit het magazijn gehaald en met pin afgerekend en afgeschreven van zijn bankrekening.

De spontane impulsaankoop leidt ertoe dat de voorraad van Mediamarkt is verminderd en dat de verpande roerende zaak is omgezet in een niet verpande vordering. Aan Pin-betalingen, tikkie's en i-deal betalingen kleefden dus een risico voor de banksector.

Het pandrecht op de voorraad was weg, maar er was geen pandrecht op de vordering tot stand gekomen.

In de MvT bij het conceptwetsvoorstel wordt het aldus verwoord:

In bepaalde sectoren vormen vorderingen op afnemers (debiteuren) een belangrijk actief van de onderneming. De vraag of dit als onderpand kan dienen, hangt echter af van veelal arbitraire omstandigheden, zoals de vraag hoe afnemers betalen. Als een afnemer pas enige tijd na het ontstaan van de rechtsverhouding op factuurbasis hoeft te betalen, kan de vordering tussentijds worden verpand. Wordt de vordering echter direct aan de kassa betaald met PIN of iDeal, dan is het moment tussen het ontstaan van de rechtsverhouding en het tenietgaan van de vordering door betaling te kort om de vordering tussentijds te kunnen verpanden. Het verschil in betalingswijze kan daarmee bepalend zijn voor de vraag hoe financierbaar een onderneming is. Door schrapping van het grondslagvereiste wordt het ook in sectoren waar vorderingen slechts een korte bestaansduur hebben makkelijker om vorderingen bij voorbaat te verpanden of cederen waardoor er meer krediet kan worden aangetrokken.

Pas verder in het document op bladzijde 11, wordt de omvang of reikwijdte besproken en komt de echte reden van de banksector (in geel) naar voren.

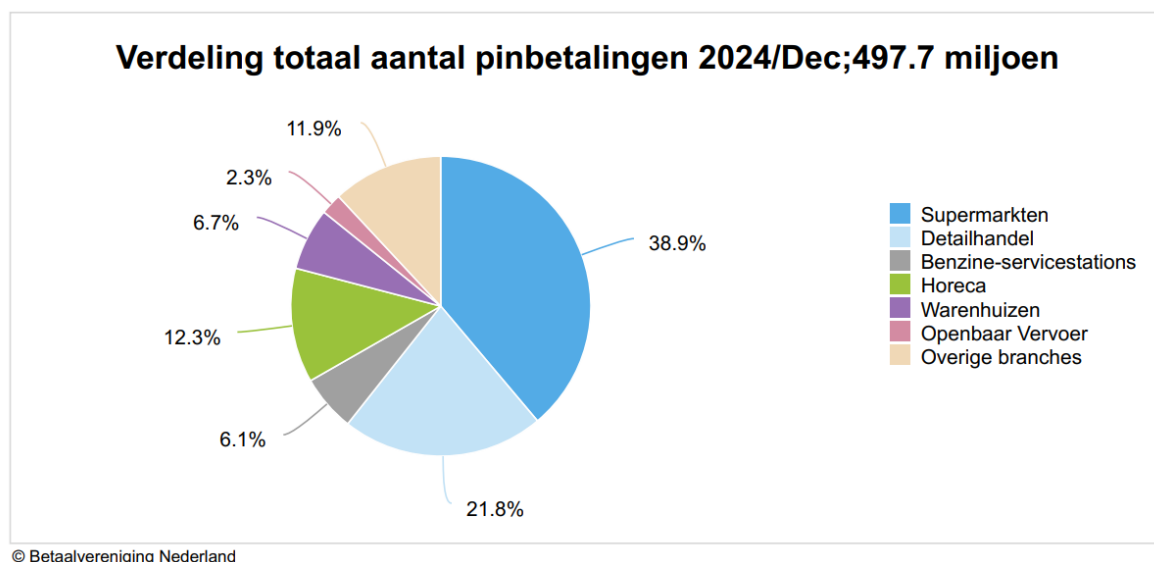
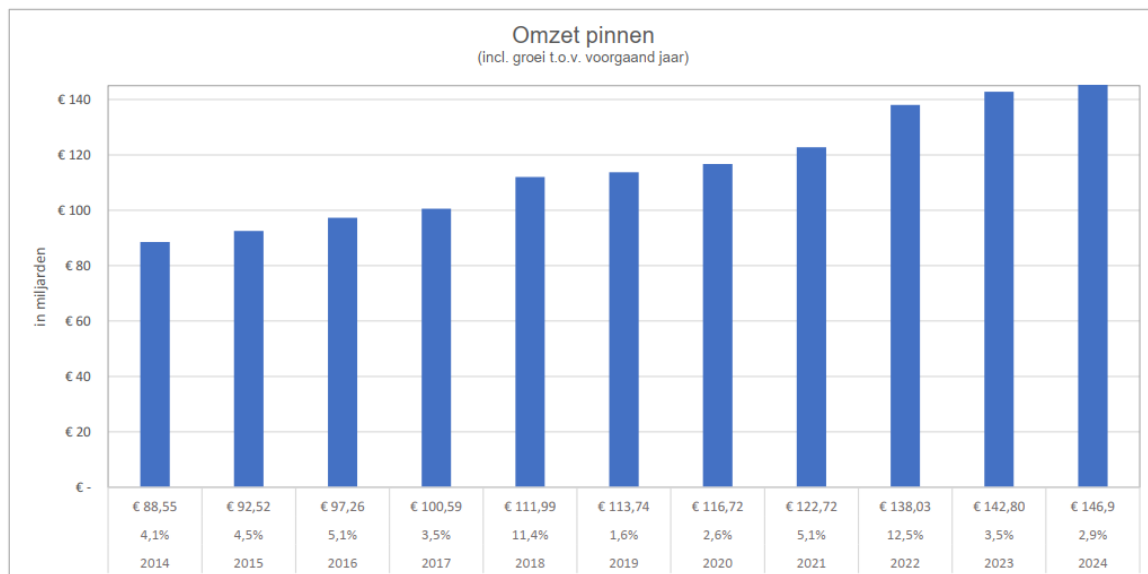
Met de verzamelpandakteconstructie wordt echter niet bereikt dat de pandhouder een pandrecht op alle vorderingen heeft. Stille verpanding (bij voorbaat) kan slechts plaatsvinden voordat de vordering door betaling (of anderszins) teniet is gegaan. Bij de registratie van pandaktes wordt alleen de datum van (aanbieding ter) registratie vermeld. Dat betekent dat een registratiebewijs alleen een bewijs van pandrecht oplevert als tussen het ontstaan van de rechtsverhouding en het tenietgaan van de vordering ten minste twee dagen zijn verstreken. Alleen dan kan immers worden bewezen dat de vordering op de tussenliggende dag (bij voorbaat) is verpand. Ook bij gebruik van een verzamelpandakte is er dus nog altijd een ‘restant’ aan dubbel toekomstige vorderingen dat niet zal zijn verpand. Vorderingen die kort nadat de rechtsverhouding en vordering zijn ontstaan alweer tenietgaan door betaling – bijvoorbeeld bij de aanschaf van een product in een winkel – kunnen niet worden verpand. Dit betekent dat betalingen op deze vorderingen, wanneer die binnenkomen op de rekening van een financier, in aanloop naar een faillissement niet kunnen worden verrekend met de aan de financier uitstaande schuld, en dat er tijdens het faillissement geen verhaal kan worden genomen op deze vorderingen. De opbrengst van deze vorderingen valt kortgezegd in de failliete boedel

De opbrengst van deze ‘pin-betalingen’ voor de duur van twee dagen (aldus de bank) vallen in de failliete boedel en daar zit het probleem voor de banksector.

Dat risico voor de banksector geldt overigens alleen maar in een faillissementssituatie en dan ook nog maar eens voor gemiddeld een dag, want de vordering op de pin-aanbieder is naar alle waarschijnlijkheid na de invoering van de Wet opheffing verpandingsverboden ook verpand aan de bank.

Omvang belang banksector

Maar wat is dan de omvang van het belang van de banksector in geval van een faillissement. Het betreft een risico van 1 à 2 dagen voor wat betreft pinbetalingen.



Er wordt in Nederland voor ongeveer € 500 MIO per dag gepind en stel dat alle ondernemingen in Nederland allemaal op dezelfde dag failleren, dan is er uitgaande van 2 dagen sprake van een financiële strop van € 1 MRD voor de totale banksector.

Als gekeken wordt naar het aantal faillissementen² dan lijkt het mislopen aan zekerheden voor de banksector ten gunste van de andere crediteuren maximaal begroot te kunnen worden op € 10 tot 20 MIO op jaarbasis. Het geldelijk belang voor de banksector afgezet tegen hun jaarwinst van € 13,6 Miljard is dus relatief marginaal³.

De positie van de bank voor het MKB

In de officiële stukken staat voorop dat wat de wetgever beoogt, ziet op de positie van het MKB en de noodzaak dat aan het MKB, financieringen kunnen worden verstrekt. Dat zijn nobele doelen.

² 4270 faillissementen in 2024 op 2,58 miljoen ondernemingen in 2024

³ ABN Amro, ING en Rabobank hebben 85% van het marktaandeel (bron: www.banken.nl) en de jaarlijkse winst is circa € 13,6 miljard (ING € 6 Miljard, Rabobank € 5,2 Miljard, ABN Amro € 2,4 Miljard (2024))

Vanzelfsprekend is het van groot belang dat aan het MKB, financieringen worden verstrekt, maar of deze wetswijziging bijdraagt aan aanvullende kredieten, lijkt twijfelachtig. De banksector, en dat heeft hij al eerder bewezen, is een wolf in schaapskleren en verslindt de MKB-er als hij honger heeft.

Principe-zaak

Waar het hier dan ook meer op lijkt, is dat er een vete wordt uitgevochten tussen de curatoren en de banksector. Een strijd die door de curatoren keer op keer wordt verloren. Dat dit nieuwe wetvoorstel een positieve wijziging inhoudt voor het MKB lijkt niet erg plausibel en zal ik nader toelichten.

De gemiddelde MKB-ondernemer en de bank

Op het moment dat een MKB-er gaat ondernemen en een krediet nodig heeft, zijn er slechts een aantal keuzes. Privé-investeerders met bijzondere voorwaarden, familieleden om geld vragen, crowd-funding concepten of toch die reguliere bankfinanciering.

Bij de reguliere bankfinanciering zal de bank verlangen: een pandrecht op de vorderingen, een pandrecht op de inventaris, een pandrecht op de voorraden, een persoonlijke borgstelling, mede-hoofdelijk schuldenaarschap van de holding en cross-selling met de af te sluiten zakelijke verzekeringen.

Oneerbiedig en onparlementair gezegd;

de MKB-er gaat met zijn hoofd op het hakblok liggen en moet tegen de bankbediende 'Meneer en U' zeggen. Op het moment dat het minder goed gaat met de onderneming, wordt de MKB-er 'verhuisd' naar Bijzonder Beheer | Corporate Recovery en dan blijkt het paraplu-krediet een parasol te zijn geweest en niet bruikbaar bij regen.

Als het dan met de MKB-er alsnog niet goed gaat, volgen enkele gesprekken met deze heren van Corporate Recovery en als die besluiten dat het geen 'zin' meer heeft, dan komen de brieven van de kredietbeperking en feitelijk van het aanzeggen van een langzame en pijnlijke dood, tenzij de MKB-er een alternatieve financiering kan regelen en de bank kan aflossen.

Enkele geanonimiseerde praktijkvoorbeelden: Het faillissement van een Irish Pub

Toen het faillissement werd uitgesproken van een MKB-er met een Irish pub, met een omzet van circa € 10.000 per week, bestond de volgende situatie. De bank had het krediet ingetrokken en de cash-positie was NIHIL. Bij een Irish pub bestaat geen 'op rekening drinken' en dus is veel via de PIN of contant. De pin-provider betaalt twee keer per week uit (dinsdag en vrijdag) met een week vertraging. Op het moment dat een of twee dagen niet verpand zijn, dan betekent dat voor het voortzetten van die Irish pub net de cash om een tijdelijk voortzetten mogelijk te maken.

Die paar dagen, maken dus wel degelijk het verschil tussen voortzetten en het onderzoeken van een doorstart of direct de deur op slot doen en niet meer openen. En dit geldt *grosso modo* voor alle horecafaillissementen.

Het faillissement van de retail textiel gigant: Mister Leverage

Een tweede voorbeeld: Een retail MKB-onderneming voor mannenmode voor de grotere maten qua pakken en schoenen gaat failliet. Een deel van de verkoop gaat op rekening (afbetaling) naar de vaste klanten. Een ander deel gaat via pin.

In een dergelijk traject is de bank met de afdeling Recovery al tijdens de onderneming aan het monitoren en dan valt uiteindelijk het besluit van de bank. De bank trekt het krediet in en de keten faillieert. De curator zit met zeg 50 winkels en 300 werknemers en een dijk van een onverkochte voorraad.

Die een of twee dagen geen verpande vordering, is ook hier net weer het ‘smeermiddel’ dat de motor niet doet vastlopen. Iedereen weet dat de winkel openhouden en de voorraad via een opheffingsuitverkoop verkopen, de manier is om de hoogste verkoopprijs te realiseren.

De uitvoering of executie van de activa na faillissement geschiedt via de curator. De bank heeft het recht van parate executie, maar in de regel heeft de bank geen idee wat zij moet doen, of heeft er gewoon geen zin in. De bank en de curator moeten dus maar wat regelen en dat is in de praktijk lastig en zeker als de bank inmiddels alle troeven in haar hand houdt. De curator heeft dan geen onderhandelingspositie meer en zal denken: ‘bank, veel plezier, zoek het lekker zelf maar uit, ik stel je een termijn en kom over vier weken terug!!’.

Wie betaalt het gelag van dit voorontwerp?

Uiteindelijk is het dus de MKB-er die de rekening betaalt, als de curator en de bank er niet uitkomen over wat een redelijke vergoeding is en de curator de bank een termijn stelt.

De gemiddelde bankier heeft geen idee hoe dat praktisch moet en dus wordt het een drama, waarvan de kosten voor rekening komen van de MKB-er en in privé via de afgegeven borgstellingen.

Het wetsvoorstel en de consultatieronde

Positie van de bank

De banksector met hun zekerheden hebben al de meest riant positie. Alle activa zijn op papier van de zekerheidsgerechtigde. Door de Wet opheffing verpandingsverboden en dit wetsvoorstel en het mogelijk afschaffen van het bodemrecht van de fiscus (21 Inv.) welk recht door de curator wordt uitgeoefend, zijn feitelijk alle troeven in handen van de banksector.

Positie van de curator

De positie van de curator wordt door dit voorstel verder verzwakt. Gezien de aard van de werkzaamheden die een curator moet uitvoeren om een faillissement af te wikkelen, en door de aanvullende taken die de wetgever in het kader van de fraudebestrijding heeft opgedragen aan de curatoren, heeft de curator ontoereikende financiële middelen om een faillissement af te wikkelen.

Uit het WODC onderzoek uit 2024 volgt dat de curatoren in 20% van de gevallen onbetaald werken. De lege boedelproblematiek wordt overigens al 25 jaar niet aangepakt en de curatoren moeten maar wat verzinnen of stoppen met hun insolventiepraktijk.

Maar zijn dat de enige twee opties? Ik denk van niet, want het antwoord is tamelijk eenvoudig en kan worden beantwoord met een simpele ‘boerenklompen’ redenatie.

Op het moment dat je iemand vraagt jouw vuilnis en andere rommel op te ruimen, dan moet je die vuilnisman betalen. Doe je dat niet, dan wordt de vuilnis niet meer opgehaald en krijg je Italiaanse taferelen met muren van vuilnis (2006). Dit betekent dat als je het probleem wil oplossen en een onafhankelijk persoon het faillissement wil laten afwikkelen, dat je de positie van de separatisten en zekerheidsgerechtigden moet aantasten.

Positie van de MKB-er

Als de Overheid het belangrijk vindt dat het MKB wordt gestimuleerd, dan moet het ondernemen en het doorstarten ook worden gefaciliteerd. Maar het leven en de dood gaan hand in hand, dus er moeten ook failliete boedel worden afgewikkeld en dat kost nu eenmaal geld.

Positie (fraude)curator

Vandaar deze oproep aan het parlement om ook te zorgen voor een oplossing van de lege boedelproblematiek. Daar zijn, inmiddels al twee decennia (2003 - 2007) geleden, door de Commissie Insolventierecht met als voorzitter professor Bas Kortmann prachtige voorstellen voor gemaakt.

Deze voorstellen zijn helaas ergens in de kelders van het Binnenhof door vocht en water aangetast, nadat minister Opstelten (VVD) het voorontwerp Insolventiewet in januari 2011 om zeep hielp⁴.

Volgens de minister bevatte het Voorontwerp verschillende controversiële suggesties, zoals de afschaffing van de preferenties van de fiscus en het UWV, en het creëren van een andere balans tussen de verschillende crediteuren, onder meer ten laste van de positie van de banksector. Daar kwam bij dat hij de voorgestelde afschaffing van de preferentiële positie van de fiscus en UWV ongewenst achtte in een tijd waarin de overheid verantwoordelijkheid nam om de gevolgen van de economische crisis te dempen; afschaffing van deze preferenties kon immers tot een toenemend beslag op de collectieve middelen leiden. Ook wilde de minister het risico vermijden dat een verminderde verhaalspositie van banksector leidt tot teruglopende kredietverstrekking.

Het gevolg van deze ministeriële beslissing uit 2011 is geweest dat de banksector de afgelopen 20 jaar hun positie hebben versterkt ten koste van die van de positie van de gezamenlijke crediteuren. Als het parlement het MKB, 'de motor van de economie' en ook de grootste werkgever van Nederland tegemoet wil komen, dan moet de positie van de banksector niet nog meer versterkt worden, maar dient de positie van de MKB-er versterkt te worden. Dat lijkt dus niet te gebeuren als ik bladzijde 18 van de MvT lees.

Op bladzijde 18 van de MvT staat:

Door het schrappen van het grondslagvereiste, is voortaan slechts nog een eenmalige (registratie van de) stille cessieakte nodig. Denkbaar is dat bij deze eenmalige (registratie van de) cessieakte alle toekomstige vorderingen worden gecedeerd aan de factoringmaatschappij, ook vorderingen die ontstaan (lang) nadat de overeenkomst

⁴ S.C.J.J. Kortmann en N.E.D. Faber, Geschiedenis van de Faillissementswet, Voorontwerp Insolventierecht, Serie Onderneming en Recht, Deel 2-IV, Kluwer Deventer 2007, ISBN Insolad Editie 978-90-13-05150-6

tussen de ondernemer en de factoringmaatschappij is geëindigd en er dus allang geen bevoorschotting meer tegenover staat. In een dergelijke situatie kan het algemene overeenkomstenrecht de nodige bescherming bieden. Het ligt bijvoorbeeld in de rede dat in de overeenkomst tussen de (kleine) ondernemer en de factoringmaatschappij zal zijn bepaald enkel bij voorbaat de vorderingen te cederen die ontstaan gedurende de looptijd van de overeenkomst en niet de vorderingen die daarna ontstaan. Afwijkende bedingen in de algemene voorwaarden van de overeenkomst kunnen als onredelijk bezwarend worden gezien in de zin van artikel 6:233 sub a BW. Er staat dan immers geen tegenprestatie meer tegenover de cessie en de factoringmaatschappij heeft hier geen redelijk belang meer bij.

Door het afschaffen van de dubbele toets is niet denkbaar (in blauw), maar lijkt als regel te worden bewerkstelligd dat alle toekomstige vorderingen worden gecedeerd of verpand.

Vervolgens (in geel) is het dan aan de MKB-er (de zwakkere partij) ten opzichte van de financier om in het contract af te dwingen dat alleen vorderingen worden gecedeerd of verpand gedurende de looptijd van de overeenkomst.

En als dat niet heeft plaatsgevonden, (red.) omdat de financier dat niet wil, dan moet de MKB-er maar een beroep doen op artikel 6:233 sub a BW (in blauw). Dit risico en de financiële consequenties wordt dus ook bij de MKB-er neergelegd.

De MKB-er moet dus (juridische) stappen nemen om te kunnen bewijzen dat de kredietrelatie of factorovereenkomst is geëindigd. Maar het lijkt dus ook denkbaar dat tussen een opdrachtgever – opdrachtnemer-relatie automatisch een pandrecht herleeft op toekomstige vorderingen, tenzij dit contractueel is uitgesloten.

Een voorstel

Kritiek uiten kan niet zonder een richting van een oplossing. Die oplossing zou kunnen worden gevonden door de voorstellen van de Commissie Insolventierecht weer uit de mottenballen te halen en daarop verder te bouwen. De machtsbalans is te ver doorgeschoten naar het belang van de bancaire sector op basis van drogredenen.

Die balans kan zonder meer worden hersteld, door een evenwichtige verdeling van de belangen⁵ en een Staatsgarantie voor als de boedel ontoereikend is om het salaris curator te betalen⁶.

Tenslotte, de drogredenen, het belang voor het MKB

Voor wat betreft het MKB ondersteunen, is dit wetsvoorstel in financiële zin een druppel op een gloeiende plaat, voor zover het überhaupt dienstig is aan het MKB. Als de overheid het MKB wil ondersteunen dan moet eerder gedacht worden aan hervorming van het ontslagrecht, minder regeldruk, minder administratieve en financiële lasten bij arbeidsongeschiktheid (Wet Poortwachter en 10 jaar eigenrisicodrager voor de WIA), meer MVO-innovatiesubsidies en staatsgaranties op startersleningen enz.

⁵ Afdeling 3.6 Verhaal en afkoelingsperiode, artikel 3.6.8. – 3.6.10

⁶ Afdeling 6.1 Opheffing, artikel 6.1.2 Salaris en verschotten ten laste van de Staat

Frederik Barthel⁷
Advocaat en (fraude)curator
06-51086255
barthel@hslaw.nl

Deze bijdrage is op 7 februari 2026 als reactie ingediend op het Voorontwerp Wet modernisering pandrecht en cessie.

<https://www.internetconsultatie.nl/wetmoderniseringpandrechtcessie/b1>

⁷ [Frederik Barthel - Hoens & Souren Advocaten](#) | [Frederik Barthel](#) | [LinkedIn](#)